

VĚTRNÍK

Ročník XLIV.

Pátek 18. října 2013

číslo 8.

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Kouřim	malý sál
16:00	Rodina je základ státu	velký sál
	Štítina	přestávka
19:30	Rodina je základ státu	velký sál
	Štítina	přestávka
21:30	zasedání poroty	klubovna
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	hasičovna

Divadlo hráli rodiče

Oficiální osobnosti dodávají akcím lesk. A tak se zableskl úvod přehlídky díky Přemyslu Sobotkovi, včera zase do hlediště zasedl hejtman Libereckého kraje Martin Půta. Původně sice měl přehlídku zakončit, pracovní povinnosti však změnil jeho diář, nicméně vrcholná osobnost kraje nechtěla zrušit slovo a do Vysokého nepříjet. Martin Půta pochází z Hrádku nad Nisou, kde býval starostou. Na otázku, zda někdy hrál divadlo, odpověděl, že ne: „Divadlo hráli moji rodiče v souboru Kruh 10, který v roce 1993 splýnul s DS Vojan. Respektive, hercem byl můj otec, matka napovídala,“ vysvětlil hejtman, který si při řeči prohlížel program přehlídky. Když narazil na Brodek u Přerova, řekl, že právě odtud jeho matka – divadelní nápověda pochází. A tak se opět ukázalo, že i ten divadelní svět je velmi malý.

jn

Recenze: Milan Schejbal

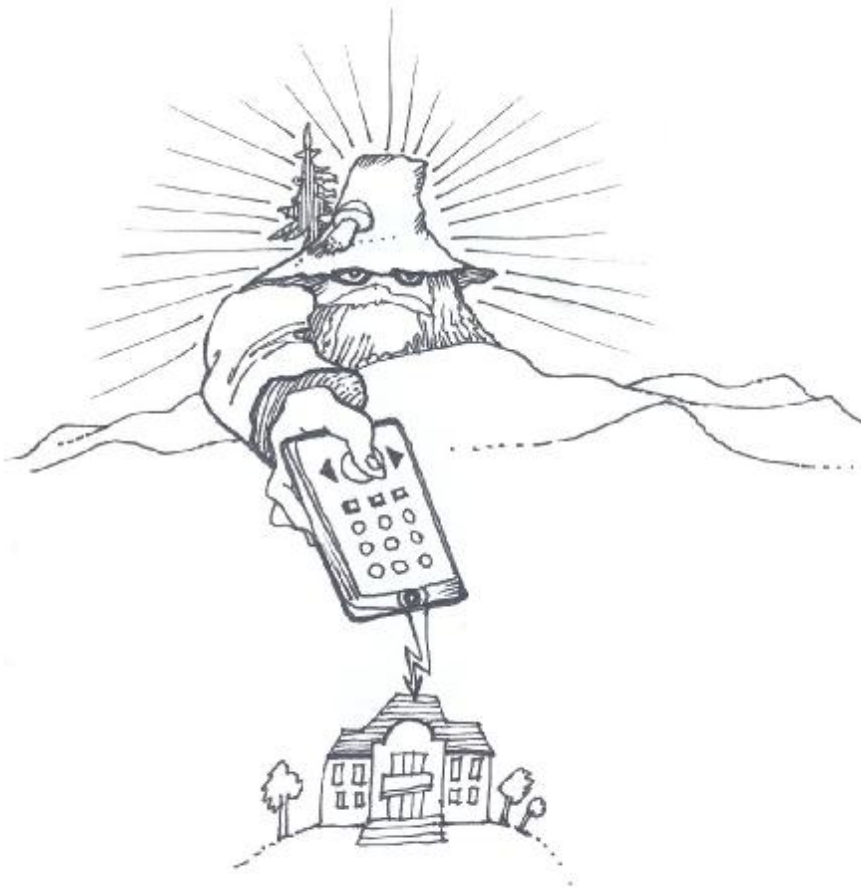
Mršta Pršta, Daedline /...a co bude pak?, Mršta Pršta juniors, Kouřim

Tim Burton je jeden z nejpozoruhodnějších a zároveň nejsvéráznějších současných amerických filmových režisérů (Štíhoruký Edward, Batmann, Mrtvá nevěsta, Karlík a továrna na čokoládu atd.). Kromě osobitého nekonvenčního stylu, pohrávání si s realitou a iracionalitou je charakteristická pro jeho tvorbu i výrazně stylizovaná výtvarná složka. Příběh jeho filmu Beetlejuice z druhé poloviny 80. let minulého století tvoří také základní půdorys a ústřední osu inscenace souboru Mršta Pršta Juniors Kouřim s názvem Daedline/... a co bude pak? Autoři (kolektiv souboru) pak přebírají i některé motivy z jiných Burtonových filmů (např. zdařilá etuda s hokejistou) a spolu s nezanedbatelným vlastním autorským vkladem vytvářejí scénář, jehož hlavním tématem je naléhavá výpověď o varování před důsledky současného způsobu konzumního života, zde nejprůkazněji demonstrována na fenoménu tele-

vizní subkultury, ale i fast foodů, snobismu atd. Režii (Martin Drahovzal a Mršta Pršta) se v zásadě daří zmíněné téma na jevišti realizovat i díky zvolenému inscenačnímu principu, kte-

rý vychází z metody divadelní montáže, kdy se de facto v rychlých střizích mění jednotlivá prostředí a situace. K tomu účinným způsobem napomáhá také funkční simultánní scénografické řešení, které režie využívá přehledně, vynalézavě a významotvorně, jemuž by však slušela výraznější estetická hodnota. Je jen škoda, že zvolená metoda divadelní montáže není v přechodech jednotlivých scén využita důsledně stříhovým způsobem, mnohdy zbytečným dohráváním minulé scény a rozehráváním scény následující trpí inscenace rozvleklostí a popisností. Stejně tak by celkovému temporytmu prospěl rychlejší sled replik (bez zbytečných pauz) v situacích, kde je dominantní slovní sdělení, např. příchod nových majitelů do domu, když Ádama a Helenu poprvé objeví Lydie, scéna večírku atd. Pro herecké ztvárnění režie zvolila znakový systém, pomocí něhož herci jednotlivé postavy vykreslují. Ne vždy se však zvolený záměr daří hercům zcela naplnit. Nejvíce se daří dvojici nových majitelů Perle (Veronika Růžková) a Zoltánovi (Tomáš Milbach), částečně i Lydii (Tereza Drahotová), Brunovi (Tomáš Fúsek) a Mc Sweeneymu (Klára Spodniaková), Adam (Petr Žďárský) a Helena

(Lenka Auterská) jsou, bohužel, kromě úvodní scény v podstatě odsouzeni k pasivnímu pozorování událostí a nemají příliš prostoru k tomu, aby se mohli viditelněji projevit. Inscenace nepostrádá plejádu velmi působivých nápadů a gagů, např. chodící úřednice s přepážkami, etuda s golfovým míčkem, filmově zpomalená sekvence rvačky, tele-shopping atd., atd. Přes všechny výše zmíněné problémy jsme rozhodně byli svědky zdařilé inscenace, která významným způsobem obohatila letošní přehlídku o další barvu na paletě možností jevištně se vyjádřit svěbytným divadelním jazykem.

Řekli půdičkáři

Inscenace *Deadline /...a co bude pak?/* Divadelního souboru Mršťa Pršťa Juniors Kouřim je pokusem o řazení drobných scének spojovaných jednoduchou dějovou linkou: prolutím světa živých a mrtvých lidí a bytostí z televizních obrazovek či filmového plátna. Scénky evidentně vznikaly z improvizčních nápadů, jejichž vtip je jasnější tomu, kdo sleduje televizi či film (např. výtvarné a hudební motivy). Pohled na veskrze mladý soubor každého potěší.

ANKETA

Vzpomínky a Krakonošův divadelní podzim tak nějak patří k sobě... Jaká je ta vaše nejstarší vzpomínka spojená s divadlem? A jakou máte nejstarší vzpomínku na vysokou přehlídku?

pas

Vzpomínám na první přehlídku, to jsme vůbec nevěděli, do čeho jdeme... Začali jsme budovat půdičku. Shánět doma, kdo měl jakou záclonu, vytahali jsme staré koberce, ručně jsme je za barákem klepali...

Bylo nás pár. Divadelní spolek čítal tak dvacet, možná třicet lidí, ale všichni se do téhle akce dali. Mařenka Hejralová přinesla mísu s tvarohem, to byla svačina, jedli jsme tady na schodech u Krakonoše... Vedle byly dvě bedýnky piva – zasněžený...více toho nebylo.

Žádná kuchyňka, ani nevím, jestli se tu vařilo kafe. Každý jsme něco nosili z domu. Později se chodilo na obědy k Bartoníčkům, tady byl jen vaříč. Pak začala Mařenka ohřívat párky, připravovat doma guláš, tady ho dodělala...

Když měl přijet první soubor, kterému jsem dělala hostesku – myslím Žimrovce z Moravy – běhala jsem po náměstí ke každému autobusu, oni taky nevěděli, kam mají dojet, nakonec jsme se ale našli. Byli vykulení zrovna jako já. Nevím už, jakou inscenaci hráli, ale měl tam být vánoční stromček a ten zapomněli doma. Já letěla k panu Babákovi – lesákovi, ten se mnou do háje, uříznout stromek... Jeden herec přišel o hlas, tak jsem doma ohřívala Vincentku... zkrátka, fakt jsem se o ně pečlivě starala. Soubor mi pak byl tak vděčný, že mě i s mojí třídou pozvali zadarmo na svou podnikovou chatu v Jeseníkách. Každý den si někdo z toho souboru bral dovolenou a vodili nás po horách!

Těch vzpomínek je strašně moc!

Jana Kramářová,
kterou doplňoval
Jaromír Pecák Vodsedálek
Vysoké nad Jizerou

Bojím se, že budou diváci padat ze sedadel

Na šestém rozborovém semináři se mluvilo o Blbci k večeri, kterého nastudoval divadelní soubor J. K. Tyl z Brodku u Přerova.

Historii a souvislosti této hry nám tentokrát přiblížila Marie Caltová. Po tomto nezbytném úvodu následovala pochvala za výběr textu, který má prý nadčasové téma a je často uváděn jak v profesionálních, tak amatérských souborech. Režisérka si podle ní dala práci s úpravou textu a herci odvedli také většinou dobrý výkon – například nástup Pierra byl dokonalý. Vytkla jim ale to, že závěr byl poněkud oslaben, neboť Pierre se choval, jako by mu vlastně ani moc nevadilo, že jeho manželka leží v nemocnici. Problematická byla i sama manželka – chovala se příliš chladně. Naprostým opakem pak byl doktor, kterého by na jevišti klidně snesla děle, protože byl úžasný. Kdyby se vychyly všechny chybičky, jako třeba

proměnu bývalého kamaráda na spojence, mohla by být hra ještě lepší. V zásadě to prý ale fungovalo.

Lenka Lázňovská také měla problém s manželkou Christine, protože byla podehraná. Vyzdvihla však začátek inscenace, kdy Jiří Urban jako Pierre hraje svou postavu na 100%. Pak to šlo ale dolů a energie se vytrácela, v druhé polovině byla vidět jen v určitých situacích.

Milana Schejbala zase zaujala postava Pignona, který je v podání Martina Šmída uvěřitelný a tento herec je pro roli typově vhodný. Dodal k tomu, že by to měla být spíše urážka než pochvala, ale herec to vzal s úsměvem. Další uvěřitelnou postavou byl Kůň (Karel Kratochvíl), ale mohl by občas jednat pomaleji.

Scénograficky je Blbec k večeri podle Petra Kolínského vyřešen velmi dobře a toto provedení je jedno z nejlepších, jaké kdy viděl – obrazy na stěně jsou také

výborné. Výtka byla směřována (opět) k Christine, která je nevýrazná šedá myška a černé šaty s kabátkem z ní dělají „upozaděnou sekretářku“. Pignonův kostým by měl být také trochu jiný – oblekem a kravatou ladící s obrazy zapadá do bytu, ale měl by spíš vyčnívat. Samotná scéna je navržená skvěle a nic tu není prvoplánové.

Když dostala slovo režisérka Eva Procházková, zjistili jsme, že se zpočátku tohoto textu bála, ale rozhodli se to zkusit. Všechny chyby si je vědoma a mrzí jí, že konec nevyšel, pravděpodobně to bylo nervozitou.

Za sebe bych chtěla souboru za Blbce k večeri poděkovat – celou dobu jsem se skvěle bavila. Jen se bojím toho, že pokud se jim podaří vyladit všechny chybičky, budou diváci doslova padat smíchy ze sedadel. Nicméně i tak doufám, že je brzy zase někde uvidím hrát.

šv

Vysocký Krakonoš se včera loučil s rodinou Procházekovic

To řekl při příjezdu DS J. K. Tyl z Brodku u Přerova Pepa Hejral. Soubor skutečně tvoří hodně rozvětvená rodina a na Procházkovy slyší všichni. Poděkovali hostesce a hned v úvodu jí uplatili sladkým dárkem za ty nejsladší úsměvy a přebrali si od ní balíček s chlebem a vysockým zelím.

Loučila se taky Svata Hejralová, která soubor ujistila, že bude vždy i v budoucnu vítaný. „Přijedte kdykoli, ale blbce si nechte doma.“

Brodkovičtí se přiznali k dojetí a slíbili, že přijedou, hned jak to bude možné. Kromě poudačky dostali na rozloučenou také dárek v podobě písne osvětlující vysocký horský jídelníček. Na něj se zpozdíla dvojice Jana – Pecák. On přiběhl s uštváním výrazem, rozčuchanými vlasy, rozervaným tričkem a celé jeho tělo neslo stopy vášnivých ženských objetí. V patách měl svou drobnou Janu se svítícíma rozvášněnými očima, která měla v ruce láhev s čirou tekutinou a

na etiketě stálo – Modrý pramen. Chudák Pecák, řekla jsem si a po chvíli zamyšlení jsem si položil

la otázku – chudák Pecák?

jn

....a ohol se, Krakonoši!

Posledním souborem, který byl na letošním ročníku KDP vítaný, byl ŠAMU ze Štítiny. Ten není zdejšímu obcenstvu neznámý, a právě protože není ve Vysokém poprvé, už věděl, jak se postavit k výběru dáreků. A přivezl dárek hnedle tomu nejvýše postavenému – Krakonošovi. Nadělil mu holící pěnu a břitvu se slovy – ohol se, ať nemáš dredy.

jn

Rozpočet je vyrovnaný

S vyrovnaným rozpočtem hospodaří 44. ročník národní přehlídky Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou. Od státních a samosprávných organizací, například ministerstva kultury, Libereckého kraje a městského úřadu přehlídka dostane 217 tisíc korun, sponzoři jí přinesou 150 tisíc. Na vstupném získá 230 tisíc Kč, z reklam plyne 18 tisíc korun, z prodeje upomínkových předmětů, Větrníků apod. přiteče 25 tisíc korun.

Přehlídka například za pobyt a dopravu soutěžních souborů zaplatí 170 tisíc korun, za nákup materiálu, odměny, cestovné apod. vydá 240 tisíc korun, propagace a dokumentace přijde na 120 tisíc korun a částka 110 tisíc korun zahrnuje například hudební produkce, poplatky či ceny na závěrečný ceremoniál.

jn

Hostesky a hostesové, kteří

e o soubory v týdnu starají

Je třeba zachovávat tradice

Valnou hromadu svolal na čtvrteční odpoledne k Albině spolek Vobskočák. Zkontrovali nejprve stav pokladny, ve které bylo 6913 korun, a hned poté stav pokladu, jenž byl tristní – zůstala v něm jedna litrová láhev rumu. Proto přišel jeden z půlek Jiří Hlávka s návrhem, že tak, jak se obnovuje manželský slib, tak všichni členové Vobskočáku příští rok dobrovolně povinně obnoví své členství s tím, že přinesou půl litru rumu, čímž se stav pokladu obnoví a pěkně zaoblí.

Nahromadění Vobskočáci také zhodnotili stav pyramidy, kterou založili v loňském roce na louce pod divadlem Krakonoš. „Sekáč trávy nám základní kameny uklidil, ale letos jsme základy udělali lepší a méně snadno odkliditelné,“ řekl Hlávka s tím, že slavnostní odhalení vobskočácké pyramidy urychlí z roku 2105, a sice na rok 2103.

Hodnocením proběhla také letošní akce „Vtip za...“, kde podle Standy Mareše nejvíce cen spolky mažoretky, které znaly vtip úplně na každé téma. A nej-

více vyprávěly vtipy o blondýnkách, které Standa ani neznal.

Všichni přítomní se také dohodli, že věnují na závěrečné vyhodnocení přehlídky obvyklou cenu Vobskočáku, která je pět lahví rumu, a každý soubor odmění nějakou drobností.

Jiří Hlávka také vzpomněl nutnost kvalitního PR. „Je třeba se zviditelnit,“ prohlásil půlprezident. „právě z tohoto důvodu se nám nehlásí noví členové.“

A proto Vobskočák bude slavit příští rok jako jubilejní bez ohledu na správný počet roků. „Vyzveme i Krakonoše, aby se stal naším čestným členem,“ navrhl Hlávka a dodal, že má na příští rok připravené ještě hledání pokladu kapitána Morgana. Rád by prostě v roce 2014 zorganizoval Den Vobskočáku, kterým by si všichni připomněli jubileum.

Příští rok by také měl přinést nové tričko a hymnu, jež se hledá již několik let, konkrétně od přechodu sdružení k původnímu určení spolku, jímž byla parta příznivců divadla. Tak uvidíme, zda příští rok bude mít spolek novou, břešknou hymnu z dílny

Jiřího Hlávky. Nově se také Vobskočáci usnesli na opětném zavedení postihů za nenošení odznaků, neboť staré tradice se mají ctít. Dalším bodem včerejšího usnesení bylo, že v budoucnosti bude vobskočácké hromadění vždy ve čtvrtek odpoledne.

jn

Mám rád černý humor

Martin Drahovzal, režisér, Mršta Pršta Juniors, Kouřim

Jak tvoříte takovéto texty.

Většinou jsou to texty podle nějaké předlohy.

A co vás k nim inspirovalo?

Mám rád filmy Tima Burtona. Mám rád věci záhrobní, mám rád humor, lehce dosti černý, mám rád hraní si s těmito tématy, a tak jsme se chystali udělat

něco – komedii, která se běžně nehraje, která není na divadelních prknech. Protože se nechce úplně hrát, na něco prostě ještě nemáme nebo členové souboru nedozráli ještě herecky, na něco nedozráli chutí. Stejně je to se mnou, takže proto si vybíráme témata, která jdou svou cestou a pokoušíme se je po svém zpracovat.

vat.

Jak se pracuje s takovými Juniors.

Juniors je stále Mršta Pršta, jen se proluly dva soubory, které fungovaly souběžně, protože mladší doplňovali starší. Starší odchází za zaměstnáním do jiných vzdálených měst.

Jsou problémy s tím dát je dohromady?

Ti, kteří odešli, se už nevrátí, tam je problém. Někteří jsou za hranicemi republiky, někteří jen na její druhé straně.

Odnáší si z vašeho souboru něco dalšího do života?

V každém případě. Účinkování na jevišti dá něco každému do života, protože se nebojí vystoupit někde před lidmi. Už jenom to, že si prostě nějakým způsobem srovnají sebevědomí a uvědomí si sebe sama a že mají radost z toho, že mohou dělat radost někomu druhému.

PeHe

Hudební múza v chrámu

Čtvrteční odpoledne bylo věnováno kultuře jiného druhu. V kostele svaté Kateřiny vystoupil smíšený sbor Jizerka ze Semil.

Světově známé pěvecké těleso mělo na programu známé skladby, a tak jsem se tam vypravil.

Prostředí chrámu uvítalo na padesátku zpěváků s doprovodem. Již při nástupu nás zaujali čistým zpěvem, který pokračoval sakrálními skladbami klasických autorů, a přes kouzelně provedené lidové písně se přenesli k muzikálovým skladbám A. L. Webera.

Jako lahůdka zazněl nakonec spirituál O, happy day. Posluchači tak strávili velmi příjemnou hodinku a i když nebylo v kostele příliš teplo, odnášeli jsme si hřejivý pocit v srdci.

PeHe

Ve středu se přidávala léta, ve čtvrtek se přidávala krása

Ve čtvrtek odpoledne jsem se zúčastnila druhé poloviny dvou-
denního semináře divadelního
líčení pod vedením Radky Kadle-
cové. Protože zde bylo pár lidí,
kteří tu předchozí den nebyli,
zopakovalo se několik základ-
ních informací, jež byly řečeny
první den – například jak se líčí
strniště, jak se dělají vousy a čím
se lepí. Poté jsme si ukázali sče-
sávání vlasů, aby zpod paruky
nic nevyčnívalo ven a aby paruka
nespadla. Jeden z účastníků se
pak zeptal, jak se dělají prose-
divlé vlasy – na to je prý nejlepší
stříbrný lihový fix, protože se
snadno nanáší, dobře vypadá a
jde lehce smýt.

Následovala názorná ukázka
výroby jizvy. Všichni jsme seděli
okolo stolečku, na kterém lektor-
ka pracovala. Chvillemi jsme ani

nemluvíli a jen fascinovaně sle-
dovali postup, aby nám náhodou
něco neuniklo. Jizva dostávala
konkrétnější a konkrétnější tvar,
pak barvu a nakonec byla doladě-
na, aby vypadala opravdu reálně.
A skutečně vypadala – jako děsi-
vý průstřel.

Na závěr byla vybrána jedna
z nás k tomu, aby prošla promě-
nou, a protože se především
postaršovalo, včera se naopak
zkrášlovalo a tak jsme tu měli
elegantní slečnu, jež by klidně
mohla konkurovat modelkám na
titulních stranách časopisů. Ona
dívkou si odnesla několik fotogra-
fií a my ostatní spoustu rad oh-
ledně líčení, které můžeme uplat-
nit nejen na divadle, ale i v běž-
ném životě.

šv

Vzpomínka na Standu Šmída

*Proč nastal ten deště čas?
Zprávy smutné leccos zkazí.
Až ze Štětí přiletí hlas
a trochu nás z toho mrazí.*

*Za kameru se rád schoval,
s Ládou Dědkem trávil čas.
Léta nás tu „kameroval“,
přítel vzácný byl pro nás.*

*Teď s kamerou z výše mraků
kouká na nás Standa Šmíd.
Může výš než hejna ptáků,
nemůže nás s sebou vzít.*

*Tak buď sbohem – kamaráde,
teď už tě nic nebolí.
My budem vzpomínat všade
v tom slzavené údolí!*

jh

Trojúhelník

*Prší – no bóže
aspoň trochu změna
nás nenaštevš, Krakonoši,
máš to marný!*

*Po diskuzi se souborem
Dáme pivo nebo víno
Pak zaběhnem do cukrárny.
Prší – tak prší!*

*Tak už to tu bývá.
Leckdy jsme dočkali se
Taky bílých vloček.
Divadlo čeká – potom hasičovna*

*Plnička ruchu
A tančících koček.
Tak běží týden –
Říjen jede z kopce –*

*A všude kolem
Spousta sladkých svodů
Ale má to rytmus.
Každý den se skládá
Právě z těch tří bodů.
Krakonoš – cukrárna – hasična
A znova*

*Však budem na všechny
Doma vzpomínat,
Než za rok – „tak jsme tu“
Proneseme slova
„Jsem tu zas – Vysočtí –
A jsem tu rád!“*

jh

Listárna Větrníku

Šťastná chvíle

Není účastníka festivalu, který by nezaznamenal výraznou proměnu zpravodaje. Není to jenom formát, ale výborná grafická úprava, ale především je možné ocenit skvělé fotografie Ivo Mičkala. A třeba v příštích sezónách se najde v obsahu řada divadelních zajímavostí. Přehlídka ve Vysokém patří dlouhou řadu let mezi významná divadelní setkání s řadou znamenitých inscenací. Zpravodaj tohoto typu a této úrovně je to ho také přesvědčivým dokladem.

Svatko a Pepíku, měli jste šťastnou chvíli, když jste o této proměně rozhodli.

Jak se dříve oceňovali dobré výkony – uctivý kompliment.

František Laurin

Protest

Protestujeme zásadně proti

titulku „Tak teď nevím, Pepo“ pod fotografií Josefa Hejrala, který záměrně klame skutečný obsah fotografie. Před zmanipulovaným pozadím fotografie sledujeme vítěze několika krajských soutěží „Vařím si sám, vařím pro všechny“ a také „Nabídni návštěvě nejlepší moučnick“. Je nám velmi líto, že své úspěchy v televizi Prima zakrýval trapnou divadelní parukou. Zájemce o setkání však prosíme, aby se nehlásili písmeně či telefonicky jako blbec k večeri.

Přátelé pravdy o Vysokém

Jiří Doležal osmdesátník

Do redakce nám přinesl Stan-
da Mareš dopis, který si tu dovo-
líme ocitovat:

„Milý příteli Stando,
Srdečně tě zdravím a zasílám
tobě a všem přátelům oevný stisk
a všem hezkým děvám řátelský

polibek, ten osobně předej!!!

Tvůj Jiří Doležal“

Jiří Doležal je hercem a režisé-
rem amatérského Tylova divadla
v Újezdu u Brna a letos v červnu
oslavil také devadesáté narozeni-
ny. Ochotnickému divadlu se
věnuje od padesátých let minulé-
ho století. První role ztvárnil
v klasických operetách Lehára,
Nedbala či Piskáčka, nepřehléd-
nutelné byly i jeho činoherní role
– Mlynář v Jiráskově Lucerně,
Ezop ve Figueierodově Lišce a
hroznech atd.

V osmdesátých letech se díky
Doležalovi dostalo Tylovo diva-
dlo na různé soutěže a přehlídky.
K jeho nejzdařilejším nastudová-
ním patřila Hubačova hra Stará
dobrá kapela z roku 1986, s níž
soubor vystupoval tak na vysoc-
ké přehlídce. V roce 2004 hrál
v Boleradicích na Divadelní se-
šlosti výměnkáře Petra Dubského
v našich furiantech, o pět let
později na stejném festivalu ztě-
lesnil režiséra ve Wilderově Na-
šeho městečka. *red*

Deset zastavení divadelního jara

Pak přišla na řadu nejpočetnější, v pořadí devátá, výprava do Miletína. Po prvním, odpoledním představení místního souboru Erben se hrou Romana Krejčíře *Za sušenou vodou* jsme měli hrát my. A to krásnou baladu Ernsta Brylla a Katarzyny Gärtnerové v překladu Jaromíra Nohavici *Malované na skle*. Hrál se nám pěkně. V sobotu pokračovala nabíťá přehlídka hned zrána Komedii o vějíři Carlo Goldoniho v podání Libnatovských ochotníků. Hned po obědě Divadelní soubor Maska při TJ Sokol Česká Skalice hrál pohádku *Jak to bylo s Růženkou* Stanislava Tomka a ještě to samé odpoledne další pohádku Jana Wericha *Lakomá Barka* uvedla Korálka starší z Dětenic. Sobotu završila Otylka Jaromíra Břehového, kterou předvedl Divadelní soubor Klicpera Chlumec nad Cidlinou. Neděle již byla volnější, hrála se jen dvě divadla, a to dopoledne *Občanská beseda* v Opatovicích nad Labem o.s. – SNOOP hrál *Světáky* Vratislava Blažka a Zdeňka Podskalského a odpoledne Divadelní soubor Zdobíčan Vamberk zakončil přehlídku hrou na motivy Jana Havláka *Manželka se nepůjčuje*. Hodnocení poroty Jaromíra Voseckého,

Alexandra Gregara a Aleny Exnarové pod vedením Františka Laurina nás velmi potěšilo, po-

něvadž *Malované* si odvezlo z Miletína nominaci na KDP.

PeHe

sobota 19. října 2013		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
10:00	přípravný výbor	klubovna
10:30	příjezd Hronov	
13:30	loučení Štítina	malý sál
15:00		velký sál
	Pygmalion	
	Hronov	přestávka
19:00	slavnostní setkání	malý sál
19:30		
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	znělka	
	zahájení	
	slovo poroty	
	předání cen	
	Předání J. K. Tyla	
	slovo vyhlášovatele	
	slovo na závěr	
	hymna	
	Sejkorák	všude

Větrník, zpravodaj XLIV. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Pavlína Schejbalová, Šárka Vodičková, technické zpracování Ing. Josef Hejral, grafické ilustrace Petr Kolínský, fotografie Ivo Mičkal.

Tisk H&H Servis

Náklad 150 ks

Cena 10 Kč